

Ο ΞΕΝΟΣ

Μελισ. Fesca: (Weit in der Ferne), B, 2p. 11

Εἰς ξένας ὄχθας ἐρριμένος,
ἀγρίας τύχης ναυαγός,
ὅπου γυρίσῃ, παντοῦ ξένος.
Τίς θὰ τῷ γίνῃ ὁδηγός;

Περνοῦν νεφέλαι διωγμέναι,
ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ βορρᾶ,
καὶ λέγουν· εἰς τὴν γῆν σου, ξένε,
μᾶς φέρουν τὰ ὑγρά πτερά.

Εἰς ξηρὸν κλάδον στηριγμένος,
τοῦ δάσους βλέπει τὴν σκιάν.
Τὸ δάσος λέγει· εἶσαι ξένος,
ἐδῶ δὲν ἔχεις φωλεάν.

Ἡ μήτηρ τέκνον τεθλιμμένον
θάλλει μ' ἐν φίλημα γλυκὺ,
πλὴν δὲν ἀνοίγετ' εἰς τὸν ξένον,
θερμὴ ἀγκάλη μητρική.

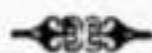
Τοὺς νεανίας ὥπλισμένους
ἡ σάλπιγξ κράζει τῆς τιμῆς.
Εἰς τόπους ἄλλους, τόπους ξένους
δάφνας ἐδρέψαμεν κ' ἡμεῖς.

Γελῶν τὸ σμῆνος τῶν παρθένων
εἰς τ' ἄνθη παίζει καὶ πετᾶ.
Κᾶνέν μειδίαμα τὸν ξένον,
βλέμμα κᾶνέν δὲν χαιρετᾶ.

Μορφαί, πενθίμως ἐσταλμέναι,
νεκρὸν ἐκφέρουν κατηφεῖς.
Ἄν ἀποθάνης ἐδῶ, ξένε,
δὲν ἔχεις τόπον νὰ ταφῇς.

Παρήγορος τοῦ τεθαμμένου
ἄγρυπνος θρῆνος ἀντηχεῖ.
Ἢ πλάξ ἢ ἄχαρις τοῦ ξένου
οὐδὲ μ' ἐν δάκρυ θὰ βραχῇ.

ΛΗΘΗ

Μελωδ. Schumann : (Mutter, Mutter), A, 42. 20

Ποῦ οἱ χρόν' οἱ ποθητοί ;
Ὅλα φροῦδα καὶ σκιά.
Εἰς τὸν νοῦν σου ὠχριά
καὶ ἡ μνήμη μου αὐτή.

Τοὺς γλυκεῖς σου ὀφθαλμοὺς
ἐθεώρουν εὐτυχῆς,
κ' ἠκροᾶσο τοὺς ταχεῖς
τῆς καρδίας μου παλμούς.

